

ئەو يادداشتەم خويندەو

ك.ج - ھەلرەدا
(بۆكان)

كوئىيە؟ لە رووي جوگرافياو ھەرچەند سنوورى بە بست ديارى نەكراو، بەلام بەگشتى ناوچەيەكى ھەراو لە پوژھەلاتى كوردستان و نيوان شارەكانى بۆكان، مەھاباد، سەردەشت، سەقز و ميانداو دەگرێتەو و لە كوئەنو ھەندان عىل و عەشیرەتى گەورەى تىدا نىشتەجىيە. لە رووي ئەدەبىيات و وێژەو بە راى خواو نرايان ناوچەيەكى زۆر بەپىت و بەرەكەتە و زمانى پىروۆزى كوردى لەوئىندەرى بوارى ھەناسە و گەشەى گەرموگورە. بەكورتى ئەو بەرھەمانەى لىيان دەدووتىن پەگاژۆيان نەكردووئەتە ئامەد و قامىشلوو و ھەولير و... تاد ھەر ئاوپنەى بالانويىنى وێژەى زارەكى ناوچەى موكرىيان. بەو ھالەشەو ھىشتان لە پە و كىلە ناين و ئەگەر سىرەى دىدە و تەوژمى جەستەى (۱) زانايانى ئەو گەلە لە ناوچەكانى دىكەى كوردستانىش لەبار بوونايە بى گومان كوۆزى ئەم خەرمانە لە ژمارە نەدەھاتن و بارتەقاي نەوت بەرگانى دەكرد و لەشكرى پى دەويست ھەلگرتتەو.

چوارەم: كاك سەلاحى دانەرى ئەو فەرھەنگانە - وەك من بىستبىتم - نە ماموستايە و نە ھەزرەت و نە داخاوى پەيكەر و مەيكەر! بەلكو كورەكوردپىكى سادە و سەرزىندوو و دل و رىايە و بەس؛ بۆيە منىش لەم وتارۆكەدا لە «كاك»ى زىتر و پەيش نادەم و دەشزانم

ئەو يادداشتەى "م. عەزىزى مەلای رەش" م خويندەو ھە بە ناوى «ئەو كىتەبانەم خويندەو» لە ژمارە ۲۵۷، لاپەرەى ۸۳ تا ۹۳ى گوۆقارى رامان چاپ كراو. مەبەست لەو كىتەبانەش «فەرھەنگى زارەكىيى موكرىيان» ھ.

يەكەم: م. عەزىزى مەلای رەش يەكەم كەس نىيە پەى بە نرخى لە رادەبەدەرى ئەو كارە پىروۆزەى فەرھەنگنووس سەلاح پايانايانى بردى. يەكەم كەسبىش نىيە يادداشتى لەسەر نووسىبى و دلنباشم دوايىن كەس نابى و خۆزگە دەيان كەسى دىكەى بەدوودا بى و قەلەمە راستەقىنەكانى سەنگى مەكەى ئەدەبىيات و وێژەى ئەو گەلە ھەر لەگور بن.

دووھەم: ئەگەر يادداشتەكەى م. عەزىزى مەلای رەش لە چوارچىوەى راستەقىنەى رەخنەى ئەدەبى، بگرە لە چوارچىوەى ئەو بەرھەمانەدا بوايە كە لاپەرەى لى ھەلداونەو، قەتم بە پىويست نەدەزانى ئەو دىرەنە رەش كەمەو، بەلام كە بۆچەكى رەخنەى رووخىنەر دىتە گوۆر، ناچارى وەك خويندەرەو ھەيك كە لاپەكى دلە دەگەل ئەم فەرھەنگانە لە ترپە، بۆ بەرچا و روونى باقى خويندەرانى ھاوړىشت بى، ورتەو رىتەك ھەر بكەى.

سىيەم: ئەو بەرھەمانەى لىرەدا قسەيان لەسەر دەكۆر، ناويان «فەرھەنگى زارەكىيى موكرىيان» ھ، موكرىيان

عهزیزی مه‌لای رهش

سه‌لاح له گپ‌رانه‌وه نایهن و ههر ئه‌وه‌نده به‌س که بگوت‌ری له‌م سه‌ودایه‌دا ته‌مه‌نی تونده‌وه‌ته‌وه. ناشزان‌ری مه‌به‌ست له شتی تر چیه که ته‌ماخوازه ملی بۆ لار نه‌کاته‌وه؟! داخۆ جگه له زمان و وێژدی کوردی و که‌رامه‌تی کورد، شتیکی دیکه‌ش هه‌یه شایانی ئه‌وه بیت مرۆقیکی کوردی له‌گوتین ئه‌و ملی بۆ لار کاته‌وه؟ ئه‌گه‌ر هه‌یه هه‌یوادارم. عه‌زیزی به‌ریز پیمان بناسیت، به‌لکو کاک سه‌لاحه‌کان ره‌نجی به‌هه‌وددی فه‌ره‌ادی نه‌کیشن و خه‌سه‌ره‌ویک بن له‌سه‌ر که‌یفان و ژانیان نه‌ده‌ن به‌ده‌م باوه.

دواتر م. عه‌زیز داوا ده‌کات کاک سه‌لاح نه‌یخاته ژیر بالته‌ی غه‌زه‌به‌وه! ئه‌گه‌ر له ئایین لا نه‌ده‌ین ههر ده‌بێ بۆ له‌شکر و تابووره‌ی نووسه‌ر له‌چه‌ک و چۆلدا ره‌شی هه‌لگه‌راندوون و قامکی دۆشاومژهی پێ له‌سه‌ر په‌له‌پیستکه داناون، داوای لێ بکری قینی ره‌شی بخواته‌وه و ده‌نگیان نه‌دا که لێده‌ن!

دواتر ئه‌و مه‌ته‌له‌ دیرینه هه‌لده‌دات که گۆبا نووسه‌ر ته‌نیا له شار ژیاوه و ئاگاداری لادێ و کاروباری وێ نه‌بووه و ئه‌م کالایه له بالای وی ناکالیته‌وه، بۆیه‌ش هه‌له‌ی تی که‌وتوه! له‌سه‌ر ئه‌و حه‌سابه‌ی م. عه‌زیز پسپۆره‌کانی «ناسا»، چونکه له‌سه‌ر مانگ و رۆژ و باقی گۆیه‌کانی تری وێلی بۆشایی نه‌ژیاون، ناشی باسی وێنده‌ری بکه‌ن، «مۆریس میتیلینک» که تاق سه‌عاتیک

دلگه‌ران نابێ؛ چونکه ئه‌و سه‌له گه‌نجیانه‌ی که له پیتاوی ئه‌م پرۆژه پیرۆزه‌دا تونده‌وونیه‌وه، به‌سه‌تان وشه‌ی له‌گوتین هه‌زه‌ت و مامۆستا و چشتی له‌م بابه‌ته پارسه‌نگی نایه و که‌م که‌س وه‌ک ئه‌و به‌ پێگه‌ی وشان ناشنایه.

پینجه‌م: سه‌رچاوه‌کانی ئه‌و پرۆژه‌یه‌ی نووسه‌ر روون و ئاشکران و شاراوه‌ نین. له‌ عه‌رزیه‌وه هه‌له‌قه‌ولاون و ده‌گه‌ل باران و ته‌رزه‌ دایانه‌کروه‌وه. زمانی بیخودانی کوردی هه‌زاران و هه‌زاران سه‌له له‌و دۆل و ده‌ره و گه‌لی و چر و به‌نده‌ن و بژوینانه‌دا له‌ ناو دۆل و به‌ سه‌ر زاری باب و کالی ئه‌و نه‌ته‌وه‌یه‌وه‌یه و له‌ هه‌مه‌به‌ر هه‌یشتی دیندانه و له‌شکری کۆمه‌ڵه‌که‌ری بێگانه‌ش نسکۆی نه‌داوه و ههر قیت وه‌ستاوه و به‌ ده‌ستی خالی و پتی په‌تی هه‌تا سه‌ده‌ی نوێ و سه‌رده‌می سنعات و مۆدیرنه‌ په‌لی کیشاوه، به‌لام له‌م سه‌ده‌یه‌دا و له‌م سه‌رده‌مه‌دا که ته‌نانه‌ت که‌رامه‌تی عه‌رز و عاسمانیش که‌وتونه‌ته‌ به‌ر ته‌وژمی زه‌بروزه‌نگی رۆژگار و ئه‌نسانیه‌ت به‌ هه‌موو شاخ و بالیه‌وه گه‌له‌ی که‌وتوه‌ته‌ لێژی؛ ئاشته‌باکانی مرۆقیش له‌ دارووشان و دارمانن. له‌م ناوه‌دا زمانی پیرۆزی کوردیش وه‌ک تاقانه‌ سامانی زیندووی ئه‌و نه‌ته‌وه‌یه‌ بێ خاوه‌ن ماوه‌ته‌وه. بیره‌مه‌ندیک ده‌لی «کلۆتر له‌ پیاوی بێ نیشتمان، نیشتمانی بێ پیاوه!»، مخابن ئه‌وه له‌ زمانی کوردی رووی داوه. زمانی پیرۆزی کوردی نیشتمانی راسته‌قینه‌ی نه‌ته‌وه‌ی کورده و نه‌ک ههر له‌ شه‌ش لاوه جهره‌بابه‌ دراوه، به‌لکو کرمی ناوخۆش له‌ کرۆشاق و نه‌هه‌شتنی به‌ده‌ست و بردن. سه‌رچاوه‌کانی ئه‌و پرۆژه‌یه‌ی کاک سه‌لاح ئه‌و پیره‌پیاو و پیره‌دایکانه‌ن که هه‌یشتا بای سه‌مونی سه‌رده‌م نه‌یه‌نگاوتوون و زه‌وقی کوێر نه‌کردوونه‌وه و هه‌یشتا که له‌ لای وان «دور و گه‌وه‌هر ده‌بارێ له‌و زمانه‌ شیرنه‌ی کوردی».

با داگه‌رتمه سه‌ر یادداشته‌که‌ی م. عه‌زیزی مه‌لای

ره‌ش:

یه‌ک: ره‌خنه‌گر له‌ به‌راییی یادداشته‌که‌یدا ته‌ما ده‌خوایێ هه‌تا کاک سه‌لاح له‌ کوێری ژیاندا ماوه هه‌یج ته‌گه‌ره‌یه‌ک به‌ری ملی نه‌گری و مل به‌ ناسته‌میش بۆ شتی تر لار نه‌کاته‌وه! نازانم له‌ هه‌ولیه‌ر چۆنه، به‌لام لیه‌ره، له‌ موکریان، ته‌گه‌ره‌ دیته سه‌ر پێ و به‌ری ملی که‌س ناگری! ده‌نا ئه‌و که‌ند و کۆسپانه‌ی هاتوونه‌ته‌ سه‌ره‌پتی کاک

دهگه‌ل مېرووله نه‌چووه ده کونټیوه بیجی دهکات دالانه و دالان له سه‌ریان دهروات! «بته‌وئن» ی که‌ر مافی چیبیه سیحری سه‌مفونبیه‌ک دارپژئی که بوخوی نایببستی؟! «نه‌بوعه‌لای مه‌عه‌پری» به کویره‌کویره چ پتی ده‌که‌وئ گومان له بوون و نه‌بوون بکا؟ «ستیفن هاوکینگ» جوان ده‌توانی دوو شه‌قاو لهو سهر زه‌وییه هه‌لینیتته‌وه که گه‌ری له گه‌ردوون هالاندووه؟ نه‌وانه هه‌مووی سه‌ره‌رای نه‌وهی باری گورانی ژبان له دیوی گوندنشینییه‌وه بو شارستانییه‌تی و شارنشینیی سه‌رده‌م هیشتا له کوردستانی ټیمه له داره‌داره‌دایه و گوند و شار هیشتا کو جووتیان لیک ده‌گه‌پتته‌وه!

دوو: ره‌خنه‌گر به‌ر له هه‌موو شت دلخ «زوری هه‌له‌ی ئیملایی هه‌ر له باس نایه‌ت» (ل: ۸۳). نه‌زقه‌زا منی نووسه‌ری ئەم وتاروکه له ده‌رگه‌دانی ئاشنایه‌تیم له‌گه‌ل نووسه‌ر به دژینه‌وه‌ی چ‌ند وردیله هه‌له‌ی ئیملایی له به‌رگیکی فه‌ره‌نگه‌کانیدا ده‌ستی پتی کرد، بویه له‌وسه‌ری دیمه‌وه! نه‌وکاته‌ی بو‌یه‌که‌م جار خودا خویندمیه‌وه و به‌رگی یه‌که‌می فه‌ره‌نگی زاره‌کیی موکریانم وشه به وشه له‌گه‌ل گیان ټیکه‌لا و کرد، پیش نه‌وه‌ی ته‌نانه‌ت ده‌ست‌خوشییی‌کی وشکو‌برینگ له کاک سه‌لاح بکه‌م دانیشتم و له ته‌نیایی خو‌مدا، وه‌ک نه‌رکی شه‌یدایه‌کی زمانی کوردی، نه‌وه‌ندی سه‌وادی مندالوکانه‌م پری ده‌کرد هه‌له‌ ئیملاییی‌که‌م دیاری کرد، جا نه‌مجار له رووم هه‌له‌هات به نه‌سپایی بسرتینمه‌ گوئی «نه‌وه‌ی فه‌ره‌نگه‌تم خوینده‌وه»! هه‌رچه‌ند یه‌زدانی مه‌زن له حه‌واوه ناگاداره هه‌له‌کانی نه‌ونده‌ن له باس نه‌یهن، به‌لام نه‌ منی خوینه‌روکه و نه‌ نووسه‌ری ئەم فه‌ره‌نگه‌ و نه‌ هیچ نووسه‌ریک نه‌ک هه‌ر حه‌قی نه‌وه‌ی نییه له‌سه‌ر دیاریکردنی هه‌له‌ و راسته‌وپاسته‌کردنه‌وه‌ی به‌راستی کتیبیک بداته باری غه‌زه‌ب، به‌لکو ده‌بی مه‌منونی هه‌له‌چن بیت. تا وپستاکه‌ش له نووسه‌رم نه‌بیستوه‌وه‌ی فه‌ره‌نگانه‌ی به‌بی هه‌له‌وپه‌له‌ دانابیت، هه‌ر که‌س دوو پیت و له‌تیکی خویندبیت، ده‌زانی که ته‌نیا فه‌ره‌نگیک بی هه‌له‌یه‌ و هیشتا که نه‌نووسراوه. دهنه فه‌ره‌نگ نییه بی هه‌له‌ و بی که‌موکوری بیت، فه‌ره‌نگ نییه کامل بیت؛ مه‌گه‌ر نه‌وه‌ی زمان و نه‌وه‌ی سه‌رچاوانه‌ی پتی ده‌ناخفن سه‌ریاکی بشورینه‌وه‌ی زمان له زاوژی و شان بکه‌ویت، نه‌گینا فه‌ره‌نگ ده‌بی هه‌ر بیت و لیبی زیاد کریت و هه‌له‌په‌رتیوتری و شه‌نوکه‌و

کریتته‌وه، نه‌وه‌ش نه‌ک هه‌ر نه‌رکی نووسه‌ر و دانه‌ری فه‌ره‌نگه‌ به‌ته‌نی، به‌لکو نه‌رکی هه‌موو نه‌وانه‌یه‌ و سه‌ریان له گرتیبه‌کی زمان ده‌رده‌چن، نه‌وه‌ی زمانه‌ی نیشتمانی تا‌قانه‌یانه، واته له بانگه‌لدانی ۲۶ هه‌له (به زاری ماموستا بیت، دهنه‌من له درپژهی وتاروکه‌که‌مدا باسیان ده‌که‌م چن) له پینج به‌رگ فه‌ره‌نگی زاره‌کیی موکریاندا، که ده‌که‌نه ۲۷۶۰ لاپه‌ره، هیچ فه‌تخیک نییه، بگره‌ده‌بی مایه‌ی دلخوشی بیت بو دانه‌ری نه‌وه‌ی فه‌ره‌نگه‌ که هینده‌پوخت و پارو ده‌رچووه.

سټ: فه‌ره‌نگی زاره‌کیی موکریان - به‌شی مندالان م. عه‌زیز بو کتیبی دوو به‌رگی «نه‌ده‌بیاتی زاره‌کیی موکریان - به‌شی مندالان» هه‌ر قنیاتی به به‌رگی یه‌که‌م کردووه و ره‌نگه به‌رگی دووه‌می هه‌ر نه‌شدیبیت. له‌سه‌ر به‌رگی یه‌که‌میش ده‌فه‌رموئ: «خوم له قه‌ره‌ی دارپشتنی چیرۆکه‌کان هه‌له‌سه‌ویه که هیندیکیان بی هینزیان به‌خووه‌گرتووه» (لاپه‌ره‌ی ۸۳ ی ریمان). چ وی ناچن ماموستا هه‌ر له بنه‌ماوه له ره‌وتی دارپشتنی نه‌وه‌ی فه‌ره‌نگه‌ به‌تاگا بیت، چ جای چیرۆکه‌کانی ناواخی! ئەم فه‌ره‌نگه‌ ناوی خو‌ی به‌خووه‌یه‌تی! «فه‌ره‌نگی زاره‌کیی موکریان»؛ واته نه‌وه‌ی جه‌نابیان خو له قه‌ره‌ی نادات له زار و زمانی دایک و بابانی موکریان وه‌رگیراون و نووسه‌ریش وه‌ک نه‌مینیک رایگوازتون، ته‌نانه‌ت مافی نه‌وه‌ی به‌خو‌ی نه‌داوه‌ی دپریان لی زیاد و که‌م بکات. نه‌وه‌ی لیره‌دا به‌ر له‌وه‌ی نووسه‌ر بیت، شووره‌ی قه‌لایه‌که به‌ری ره‌شه‌بای رمپینه‌ری چه‌رخوخولی ده‌ورانی گرتووه که نه‌وه‌ی سامانه له‌گه‌ل خو‌ی رانه‌دات. نه‌گه‌ر فه‌ره‌نگه‌نگووس وه‌ک نووسه‌ریک خه‌می له عه‌بیوعارگرتنی ره‌خنه‌گران خواردبایه و به ره‌وای زانیبایه به جیبی نه‌وه‌ی بو‌نمونه پینج رپوایه‌ت له کسایه‌که (حه‌قایه‌تیک سه‌له‌م بوو) تو‌مار کات، به ناوی بیژره‌کانیشیانوه، ده‌هات تیکی ده‌تالاندن و ده‌قیکی بیگرئ و په‌سندتری له هه‌ر پینجیان پیک دینا و به قه‌ولی ماموستا چیرۆکیکی به‌پیزی لی داده‌پشتن! له به‌رگی دووه‌مدا حه‌وت چیرۆکی تیدایه که به دوو، یان سی رپوایه‌ت تو‌مار کراون. نه‌گه‌ر ماموستا زه‌حمه‌تی چاو‌خشاندنیک به‌سه‌ر پیشه‌کی به‌رگی دووه‌می «نه‌ده‌بیاتی زاره‌کیی موکریان - به‌شی مندالان» یدا وه‌به‌ر خو‌ی نابایه، که‌لکه‌له‌ی کاک سه‌لاحی زور جوان بو‌روون

دهبووهوه؛ لهویدا دهلی: «ئەدەبیاتی زارەکیی مندالانی موکریان، نه دهقیکی داهینه‌رانه‌یه، نه کتیبیتیکی فیکری، به‌لکو کتیبیتیکی بوخستنه پرووی هیندیکی دهقی فۆلکلۆری بۆ پاراستنیا له فهوتان و ره‌خساندنی ههل و دهرفه‌تیکیش بۆ نووسه‌ران و توێژه‌رانی بواری ئەدەبی مندالان که له‌سه‌ری بنووسن و لایه‌نه به‌هیز و لاوازه‌کانی بخه‌نه به‌رچاو. ده‌قه‌کان بکه‌ن به‌بنه‌ما و سه‌رله‌نوێ بیان‌نووسنه‌وه، یان بیان‌هۆزنه‌وه. ئەگه‌ر بۆخۆم سه‌ربه‌خۆ ده‌سکاری ده‌قه‌کانم کردبا، هه‌ر به‌ئاشکرا لادان له‌چوارچێوه‌ی زانستی کۆکردنه‌وه ده‌بوو...»

چوار: مامۆستا عه‌زیز دوا‌ی به‌رای‌ی یادداشته‌که‌ی هه‌ر له‌ بیسمیل‌لاوه‌ شیری له‌ فه‌ره‌ه‌نگۆک هه‌ل‌کێشاوه و تیکه‌وتووه‌ته‌ نیو‌وشانی ئەوینده‌ر. به‌ر له‌وه‌ی بچمه‌ سه‌ر وشه‌کان، پێویسته‌ بگوترێ فه‌ره‌ه‌نگۆک به‌شیک‌ی زیاده و پاشکۆیه‌کی به‌ناچار پێوه‌ل‌کاوی کتیبانه‌ که‌ به‌ ناشوکی نالیم له‌ سه‌قه‌تیی سه‌واد‌ی خوێنه‌ره‌وه‌ی ئیمه‌ومانانی کورده‌وه‌یه‌ که‌ به‌ پێویست ده‌زانرێ چنگه‌وشه‌ی وا ساکار به‌ کلکی کتیبانه‌وه‌ به‌سه‌رتی. مامۆستا عه‌زیز ته‌نیا و ته‌نیا به‌و زیاده‌یه‌وه‌ نووساوه و خۆی له‌ قه‌ره‌ی چیرۆکان نه‌داوه! ئەویش له‌سه‌ر هه‌ندیک‌یان زۆر سه‌خت‌گرانه هه‌لسوکه‌وتی کردووه و پێم وایه‌ ئەگه‌ر مه‌به‌سته‌ی مامۆستا ته‌نیا هه‌له‌چنی و ره‌خنه‌گرتن له‌م بواره و به‌و شێوه‌یه‌ بوایه - که‌ هه‌وادارم وایه‌ - ئەوه‌ له‌ نیو‌وه‌و حه‌مکه‌ پێخۆره‌ ره‌خنه‌یه‌ی کتیبانی سه‌قه‌تی چاپکراو له‌ باش‌وو‌ره‌وه‌ قه‌ت ناو‌دیوی رۆژه‌ه‌لات نه‌ده‌بوو و نه‌ده‌په‌رژایه‌ سه‌ر ئەم کاره‌!

یه‌کی چوار: کاک سه‌لاح بۆ وشه‌ی «پێچه‌وانه‌» نووسیویه‌تی «به‌ره‌کس»، مامۆستاش ده‌فه‌رموێ ئەوه هه‌له‌یه و دروسته‌که‌ی «به‌عه‌کسه‌وه» یه‌! جیرانه‌تیی زمانی کوردی له‌گه‌ل فارسی و عه‌ره‌بی وای کردووه رۆژه‌ه‌لاتییه‌کان سه‌ریان له‌ کوردیی له‌ عه‌ره‌بیدا خنکاوی باشوور سوور مینێ و باشوورییه‌کان به‌ کوردیی له‌ فارسیدا شێواوی رۆژه‌ه‌لاتییه‌کان موعجیب بن! به‌لام که‌س ناتوانێ به‌ری دزه‌کردنی زمانه‌ سه‌رده‌سته‌کان بۆ نیو‌ زمانه‌ ژێرده‌سته‌کان بگه‌ڕێ و ئەو ره‌وته‌ش هه‌ر دێ و ته‌شه‌نه‌ ده‌ستینێ. «به‌ره‌کس» دایکی له‌ هه‌ر کوێ بێ، بۆخۆی له‌ فارسییه‌وه‌ دزه‌ی کردووه‌ته‌ نیو‌ کوردی له‌ به‌ری رۆژه‌ه‌لات و له‌وێ بۆ که‌س نامۆ نییه‌. مامۆستا دواتر ده‌فه‌رموێ ده‌بوو بنووسی «به‌ره‌واژی»! ئیرادی مامۆستا

له‌سه‌ر «به‌ره‌کس» و دروست‌ن‌واندنی «به‌عه‌کسه‌وه»، وه‌ک ئەوه‌ وایه‌ من لی‌ره‌وه‌ بلێم «به‌ره‌واژی» هه‌له‌یه و «به‌راوه‌ژوو» دروسته‌! چونکه‌ له‌ موکریان نه‌گه‌ر بلێی «به‌ره‌واژی»، ده‌بێ کللیتیکی دیکه‌شی بۆ دانینی هه‌تا له‌ مانا‌که‌ی تیبگه‌ن.

دووی چوار: بۆ وشه‌ی «دووگ» که‌ له‌ فه‌ره‌ه‌نگه‌که‌دا نووسراوه «ئهو کۆمه‌له‌ چه‌ورییه‌ی که‌ که‌وتووه‌ته‌ پشته‌وه‌ی مه‌ر و به‌ران» (فه‌ره‌ه‌نگ، ل: 5)، مامۆستا ده‌فه‌رموێ «له‌سه‌ر پشتی حوش‌تریش هه‌یه و باس نه‌کراوه!» نه‌ده‌بوو مامۆستا ئەو باره‌ی له‌ فه‌ره‌ه‌نگۆک نابایه، فه‌ره‌ه‌نگۆک له‌ بنه‌ره‌تدا روون‌کردنه‌وه و رانانی مانای مه‌به‌ستی ئەو وشانه‌یه‌ که‌ له‌ ده‌قه‌که‌دان، نه‌ک هه‌ر مانایه‌کی فه‌ره‌ه‌نگی و شان له‌ خۆی گرتوون. ئەم چیرۆکه‌ باسی مه‌ر و بز ده‌کات و بزنی‌ش دووگی نییه‌. من بم ده‌لێم کاک سه‌لاح به‌رانیشی له‌ زیاد‌ی له‌وێ خزان‌دووه. ده‌نا خۆ به‌و حیسابه‌ به‌رخ و کاو‌ر و شه‌ک و به‌ردب‌لش ده‌بوو ره‌پێچه‌ک درینه‌ وێ!

سێی چوار: مامۆستا ده‌فه‌رموێ «تیتله‌ و بیبله‌» له‌ فه‌ره‌ه‌نگه‌که‌دا «تیتیل و بیبل» نووسراوه! که‌ دیاره‌ چاکیشی لێ ورد نه‌بووه‌ته‌وه‌؛ چونکه‌ له‌ کتیبه‌که‌دا «تیتیل» نووسراوه نه‌ک «تیتیل»! به‌دوویدا ده‌فه‌رموێ «من شه‌ست سا‌له‌ چه‌ندان جار به‌ تیتله‌ و بیبله‌م بیستووه»، به‌لام نافه‌رموێ له‌و شه‌ست سا‌له‌دا چه‌ند جاری ناوی لادێیه‌کی موکریانی به‌ر گوێ که‌وتووه‌ که‌ ئەم چیرۆکانه‌ له‌ ما‌له‌ قورینه‌کانی ئەوینده‌ری ده‌سه‌که‌نه‌ کراون نه‌ک له‌ ژینگه‌ی مامۆستا عه‌زیز.

چواری چوار: بۆ وشه‌ی «کاربه‌» دیار نییه‌ به‌ چ حیساب‌یتیک ده‌فه‌رموێ ده‌بوو بنووسرا‌بایه «کار»؟! ئەو زانیارییه‌ زیاد‌یه‌ی له‌سه‌ر ئەم وشه‌یه‌ له‌ مه‌نتیقه‌ی هه‌ولێرش‌ی لێ زیاد کردووه، هه‌رچه‌ند بوونی زه‌ری نییه‌ بۆ په‌ز، به‌لام هه‌یچ پێوه‌ندیه‌کی راسته‌وخۆی به‌ باسه‌که‌وه نییه‌. هه‌ر بۆخۆی ده‌فه‌رموێ «کار و به‌رخ هه‌تا دایکیان بمژن کار و به‌رخن، له‌ ده‌قه‌ری هه‌ولێر ته‌مه‌نی کار و به‌رخ له‌ سێ مانگ هه‌تا شه‌ش مانگ ده‌خایه‌نیت، بۆیه‌ منیش شه‌ش مانگم بۆ ته‌مه‌نیان داناوه!» (پامان، ل: ۸۴) ده‌ی کاتیک ده‌فه‌رمووی سێ تا شه‌ش مانگ، یانی چوار و پینج‌یشی تیده‌که‌وێ، ئەدی به‌ چ حیساب‌یتیک ته‌مه‌نیان ده‌که‌به‌ شه‌ش مانگ و له‌ولاوه‌ دا‌یده‌نیتی؟! ئەی ئەگه‌ر هه‌ر تا چوار مانگ دایکی مژێ، ته‌مه‌نی «کار» به‌تی چ

لیده‌که‌ی؟

پینجی چوار: بۆ وشه‌ی «قایش» دیسان ده‌ستی به هه‌نبانه‌ی وشه‌ی هه‌ولپیری خۆشه‌ویستدا کردوه و ده‌فه‌رموئێ له‌ هه‌ولپیری پیتی ده‌لێن «هیرته» و «ویژه»! دواتریش هه‌ر له‌ درێژه‌ی ئه‌و وشه‌یه‌دا پیتدا هاتوه و «دارخه‌زنه» و «بۆسه» و «به‌ربۆسه» و «گاینجه» ی له‌ مه‌نتیقه‌ی هه‌ولپیری به‌کالا کردوه‌ته‌وه. ئه‌و زانیاریانه زۆر باشن، به‌لام لێره‌دا کللیتکن له‌ هه‌وا و هیچ قوفلیتک ناکه‌نه‌وه! واته‌ زیاده‌ن و پیتوه‌لکیتراون و زیاتر خۆزانی نووسه‌ر ده‌نویتی بۆ نواندنی وشه‌کانی ناو میتشکی. به‌زیاد بن! لیدوانی له‌سه‌ر وشه‌ی «میریشکه‌ قوله» ش هه‌ر به‌ هه‌مان شتیوه‌یه و لیتی ده‌گوزه‌ریم.

شه‌شی چوار: بۆ وشه‌ی «کشپهل» که‌ مامۆستا به‌ «کشپهل» ی هاتوه‌ته‌ به‌رچاو «پاشه‌رۆی مه‌ر و بز و وشتر» ی به‌دل نه‌بووه و ده‌فه‌رموئێ «پاشه‌رۆ - پاشه‌رۆک» بۆ پاشماوه‌ی بیستان و کشتوکال ده‌ست ده‌دات. ئه‌وه‌ی مامۆستا ده‌یفه‌رموئێ، له‌ موکریان «پاشه‌رۆک» به‌ «ر» یی کزه‌وه، نه‌ک قه‌له‌وه‌! ئیدی مه‌گیم له‌ هه‌ولپیری ئاهیتی هاتیبته‌وه به‌ره‌خۆ!

حه‌وتی چوار: بۆ وشه‌ی «حیلاندن»، که‌ ده‌فه‌رموئێ «بارگین ده‌رته‌تا و توانستی حیلاندنی نه‌ده‌ما»؛ چۆن وا به‌ دلنیا‌ییوه‌ بارگینه‌که‌ی کاک سه‌لاحی هیتنده‌ ره‌تانده‌وه که‌ حیلای لێ بریوه، مه‌گیم هه‌ر خۆی و خودای بزانی! هه‌روه‌ها بۆ وشه‌ی «ماین» مانا‌که‌ی فه‌ره‌ه‌نگه‌نوسی به‌دل‌ه‌وه‌ نه‌نووساوه که‌ «ئه‌سپی مئ» یه و به‌ هه‌له‌یه‌کی زه‌قی له‌ قه‌له‌م داوه و کردویه‌ته «له‌ توخمی ئه‌سپه، به‌لام میتیه»! وه‌ک ئه‌وه‌ وایه‌ بلتی بۆ مانا‌کردنه‌وه‌ی وشه‌ی «ژن» ده‌بێ بپێژی «له‌ توخمی پیاوه، به‌لام میتیه»! ئه‌وانه‌ له‌ولاوه‌ بوه‌ستی؛ به‌لام مامۆستا عه‌زیز ده‌بێ له‌ ئیمه‌ومانانی تیکه‌ل ئه‌و سه‌رده‌مه‌ شپریوه‌ ئه‌غیارتر بیت که‌ ئه‌م شتیوه‌ به‌ ده‌رزی کیتلانه‌ی ئه‌و، بۆ کاری تۆژینه‌وه له‌سه‌ر یه‌ک بابته‌، یان یه‌ک شیعری و یه‌ک چیرۆک ده‌بێ که‌ به‌ هۆی لیل، یان چه‌ندپالووبوونی مانای وشه‌ و پرسته‌ی، کو‌ی بابته‌که‌ش مانای جو‌راوجو‌ر هه‌لگری و هه‌رکه‌س به‌ خه‌یال شتیکی لێ هه‌لدا؛ وه‌ک شیعری «شۆره‌کات» ی «ئیلیه‌ت» و رۆمانی «کونده‌کوێر» ی «هیدایه‌ت»، یان تاقه‌ به‌یتیکی «حافز» که‌ ده‌لێ «عشقت رسد به‌ فریاد و خود بسان حافظ / قرآن زیر بخوانی در چه‌هارده‌ روایت» که‌ لیکدانه‌وه و ره‌خنه‌ له‌سه‌ر

لیکدانه‌وه‌ی لێ که‌وتوه‌ته‌وه و ئیستاش به‌ته‌واوه‌ی خۆی هه‌ر به‌ده‌سته‌وه‌ نه‌داوه، به‌لام بۆ مانا لیکدانه‌وه‌ی وشه‌ی ناو چیرۆکه‌له‌یه‌کی روون و سه‌رزارانی مندالانه‌ چ هه‌وجی به‌وه‌ هه‌موو سه‌نگه‌سووژندانه‌ ده‌کات؟ ئه‌و چیرۆکانه‌ بۆ مندالان ده‌گپه‌درینه‌وه و له‌ مانا‌کردنه‌وه‌ی وشان بۆ مندالاندا درێژداری و ده‌رخستنی ره‌گه‌رپه‌سه‌ی وشان ره‌وتیکی ناپیتوسته‌.

هه‌شتی چوار: بۆ وشه‌ی «گپه‌ر» مامۆستا ده‌فه‌رموئێ «وردکردنی ده‌غله‌دان» هه‌له‌یه‌ و ده‌بێ هه‌ر «وردکردنی قرشه‌ و گیا» بێ! نه‌ده‌بوو م. عه‌زیز لانی که‌م چاویکی به‌ چیرۆکه‌که‌دا خشاندا‌ییه و بی‌زانی‌ییه کتیبه‌ و له‌ کو‌ی و چلۆن له‌ گپه‌ر گه‌راوه؟! له‌ چیرۆکه‌که‌دا ده‌لێ «پیتی ماوه‌یه‌ک گه‌را، تووشی کابرایه‌ک بوو، کابرا گپه‌ری هه‌رزنی ده‌کرد» وه‌ک پیتشتر باسم کرد فه‌ره‌ه‌نگه‌نوس ئه‌مانه‌تداری بی‌ژه‌ران بووه، نه‌ده‌کرا وه‌ک فلان مامۆستای مه‌زنی کورد «هذا طریق العاشقین» ی مامۆستایه‌کی تر بکاته «ئاویه‌ رتگه‌ی عاشقان»؛ چونکه‌ بۆخۆی پیتی خۆش بووه وایته‌! ئه‌گه‌ر کابرای ناو ئه‌م چیرۆکه‌ به‌ که‌یفی م. عه‌زیز گپه‌ری کردبا و ملی نابا له‌ «گپه‌ری قرشه‌ و گیا به‌ زه‌بری بالته‌ و جه‌نجه‌ر و سمی و لاغ»، ده‌بوو فکرتیکیشی له‌ حالی مام پتوبه‌ بکرا‌ییه‌ته‌وه که‌ خۆ له‌ چیدا بگه‌وزینتی و چی پتوه‌ بنووستی بی‌ساته‌وه‌ بۆ میریشکه‌ قوله؟! خۆ میریشکی موکریان قه‌تبان کاویژی مه‌لۆی قرشه‌ و گیا نه‌کردوه! (بۆ وشه‌ی «جه‌نجه‌ر» یش که‌ مامۆستا عه‌زیز ئیرادی لێ گرتوه، هه‌ر ئه‌م کۆله‌یه‌ی هه‌شتی چوار جارێکی دی بخویننه‌وه!)

نۆی چوار: بۆ وشه‌ی «به‌ران» و «نیری» ش هه‌میسان ره‌خنه‌گر وه‌ک تۆژینه‌وه‌ له‌سه‌ر بنجوبناوانی وشان و خستنه‌ رووی کۆلیتک زانیاریی رۆیشتوه‌ که‌ ئه‌وه‌ندی به‌که‌سه‌لک بن، ئه‌وه‌ندیش نابه‌جی ده‌بن، ئه‌گه‌ر بۆ مانا‌کردنه‌وه‌ی وشه‌یه‌کی ناو چیرۆکیکی مندالانه‌ ده‌پال کتیبیک کرین. با وه‌ک سه‌رچاوه‌یه‌کی قایم هانا بۆ زانیارییه‌کانی مامۆستا عه‌زیز به‌ربن و بزانی ئه‌گه‌ر بۆ مانا‌کردنه‌وه‌ی «به‌ران» له‌ کتیبیکی وادا، به‌ شتیوه‌یه‌کی گشتی نه‌لێین «مه‌ری نیری» ئه‌دی قوری کو‌ی بکه‌ین به‌ ده‌رخۆنه؟! خۆ خستنه‌ دارپێژراوه‌ رتکوپیکه‌که‌ی مامۆستاش نه‌ «به‌ران» و نه‌ «نیری» نه‌غد به‌ ده‌سته‌وه نادات، به‌لکو ده‌بێ له‌ رۆژی له‌دا‌یک‌بوونییه‌وه تا چوارسالانی له‌ دوو ده‌ی و مه‌ودا به‌ مه‌ودا نیتی لێ

بگۆری! (پروانه خشتهی لاپه‌ره ۸۶ی رامانی ژ ۲۵۷) ئەوه بۆ مانا کردنه‌وه‌ی دوو وشه‌ی ناو چیرۆکیکه که خودی چیرۆکه که سه‌رحه‌م هه‌وایه‌ک له روونکردنه‌وه‌که‌ی م. عه‌زیز درێژتره!

ده‌ی چواره: بۆ وشه‌ی «جه‌وال» داخودا ره‌خنه‌گر «به‌نه خوری» له چی په‌یدا ده‌کات که جه‌والی پێ بچنیت؟! ده‌فه‌رموی «توو‌ره‌که‌ی گه‌وره‌ی له خوری چنراو» هه‌له‌یه و «له به‌نه خوری» دروسته! وه‌ک ئەوه وایه له وه‌لامی په‌کیکدا که ده‌پرسیت «ئهو کراسه‌ت په‌شمه؟» بلتی «ئه‌وه‌لا تانوپۆکه‌ی له په‌شم ریتسراوه!»

دوا وته له‌سه‌ر فه‌ره‌نگی زا‌ره‌کیی موکریان - به‌شی مندالان:

ئه‌ده‌بیاتی زا‌ره‌کیی مندالان ئەو حه‌ق‌ایه‌تانه‌ن که زۆربه‌یان له زمان به‌سال‌ا‌چو‌وانه‌وه بۆ مندال ده‌گێ‌ترانه‌وه. هه‌ر له زمان وانیشه‌وه وه‌رگه‌یرون. ده‌کرا کاک سه‌لاح فه‌ره‌نگ‌گۆکی هه‌ر بۆ دانه‌نی. ده‌کرا م. عه‌زیز به‌ جیتی خۆ‌خه‌ریک‌کردن به‌ کلکی بابه‌ته‌که‌وه، به‌ خودی بابه‌ته‌که‌وه ماندوو بایه و وه‌ک مامۆستایه‌کی دنیا‌دیته‌ی کوردیزان و له گوند و ناو ژبانی گونددا گوراو له‌سه‌ر گرینگایه‌تی ئەم پرۆژه‌یه و رۆل و پێگه‌ی فۆلکلۆری کورده‌واری له‌سه‌ر گه‌شه‌ی بیر و زه‌ینی مندالی کورد، هه‌روه‌ها خه‌ساره‌کانی دارشته‌ی ئەم حه‌ق‌ایه‌تانه له‌سه‌ر په‌روه‌رده‌ی مندال دوابا. ده‌کرا له‌سه‌ر گه‌شه‌ی زمان و چهندایه‌تی و چلۆنایه‌تی پشته‌وه‌انه‌بوونی فۆلکلۆر بۆ پاراستن و راگوازتنی نه‌سل‌وانه‌سلی زمانی کوردی قسه‌ی به‌پیتی کردبا و هه‌ر له‌و خه‌رمانه‌شی به‌لگه‌ هیناباوه. ده‌کرا گرینگایه‌تی ئەم کاره‌ پیرۆزه له‌ بواره جیاجیاکانه‌وه ده‌رخات بۆ دلبه‌خه‌مانی وشه و زمان و فۆلکلۆری کوردی له مه‌لبه‌نده جیاجیاکانی کوردستان، به‌لکه‌م خه‌میک له زمان و له فۆلکلۆر و له وێژه‌ی سه‌رزارانی پیران بخۆن و به‌رله‌وه‌ی ئەو گه‌نجبانه‌ بخرینه‌وه سندوقی نه‌مان، په‌کجاری دوو و گه‌وه‌ری ناو سه‌ده‌فی سینه‌یان بقو‌زرتیه‌وه و بزینگیته‌وه و له فه‌وتان قوتار کرئ و بکریته به‌رگری خێزه‌ره‌ی هیرشی زمانانی سه‌رده‌م بۆ سه‌ر خه‌له و خه‌رمانی کورد. له‌م ناوه‌دا گه‌لیک هه‌وینی له‌م بابه‌ته هه‌ن که ده‌نالین بۆ دلبه‌خه‌میک خۆیان لی به‌ خاوه‌ن کات.

پینج: فه‌ره‌نگی زا‌ره‌کیی موکریان (په‌ته‌کان) به‌شیکی دیکه‌ی یادداشته‌که‌ی ره‌خنه‌گر له‌سه‌ر پینج

به‌رگی «فه‌ره‌نگی زا‌ره‌کیی موکریان» نووسراوه و دیاره به‌رگی شه‌شه‌می نه‌دیتوو که به‌ته‌نیا به‌قته‌ت دووان له به‌رگه‌کانی به‌رله‌خۆی ده‌بی! وه‌ک له ره‌وته‌که‌یه‌وه دیاره ئەم فه‌ره‌نگه‌ پرۆژه‌یه‌کی درێژخایه‌نه که له سالی (۲۰۰۷) هه‌وه تا ویتستا شه‌ش به‌رگی به‌ پیتی په‌ته‌کان (تا دوا‌یی پیستی خ) لی بلاو بووه‌ته‌وه و هه‌ر درێژه‌ی هه‌یه. شان به‌ شانی ئەم به‌رگانه‌ش فه‌ره‌نگی «خوردوخو‌راک» و «جلوبه‌رگ» و «ئه‌ده‌بیاتی ژنان» ی موکریان و کۆمه‌لیک به‌ند و باوی فۆلکلۆری کوردیشی به‌ ناوی «کانی مرادان» ناوه‌ناوه و بلاو کردوو‌ته‌وه. هه‌رچی لینی ده‌روانی، ئەم پرۆژه‌ مه‌زنه به‌ تاقه‌ که‌سیک کاری کران نیسه و ئەگه‌ر فه‌ره‌نگ‌نووس به‌ ته‌نیا بالی شانی وه‌به‌ر داوه! ناچار ده‌بی به‌ یه‌ک که‌س حسیت نه‌کرئ! هه‌ر له هه‌موو دنیا‌دا فه‌ره‌نگ‌نووسین کارپکی تیمی و پرۆژه‌یه‌کی بی پسانه‌وه‌ی درێژخایه‌نه. پاش ته‌واو بوونی رواله‌تیش، بۆ زۆریه‌ی فه‌ره‌نگه‌ به‌بایه‌خه‌کان بنکه و نووسینگه‌ی تایبه‌ت داده‌مه‌زری که له‌سه‌ر‌پا پێدا بینه‌وه و هه‌له‌وه‌ژێ‌دریته‌وه و لیتی که‌م و زیاد کرئ و هه‌له‌وه‌یه‌لی لی بس‌ردیته‌وه و که‌لیتانی پر کرتیه‌وه. به‌ هۆیه‌وه‌ی که‌ ماکه‌کانی فه‌ره‌نگی زا‌ره‌کی له شه‌پۆلی ده‌نگی تاکه‌کانی کۆمه‌لگادا هه‌ناسه‌ ده‌دات و قه‌ت هیچ فه‌ره‌نگیک وه‌پیش کۆمه‌لگا ناکه‌ویت و قه‌ت هیچ فه‌ره‌نگ‌نووسیک چاو‌کراوه، هینده‌ ناشاره‌زا نیسه‌ بلتی شاره‌زای خویا و پیواری زمانه‌که‌م و هه‌رچی هه‌یه‌ په‌یم پێ بردوو؛ که‌ وایه فه‌ره‌نگ‌نووس زۆر زوو له لایه‌ن که‌سانی ناشاره‌زا به‌ بواری فه‌ره‌نگ‌نووسینه‌وه ده‌که‌ویت به‌ر پلاری تانه و ته‌شه‌ر. هه‌ر هینده‌ به‌سه‌ به‌ دووی که‌چه‌ وشه‌یه‌کدا بگه‌رین و تیبیدا نه‌بی! ئیتر با دوو خه‌شه‌ وشه‌ی نه‌بیس‌تراو و ده‌قنه‌شکا‌و‌بیشیان له‌ کۆشی کات، پاشیوه‌ی فلانه‌ وشه‌ی له‌خۆ نه‌گرتوو؛ ئیدی که‌لکی براره!

فه‌ره‌نگ باخچه‌یه‌که‌ ئەگه‌ر چاوی لی غافل کرئ و دوابه‌دوای پیتی رانه‌گه‌ی، هیور هیور زه‌رد هه‌لده‌گه‌رئ و که‌شی به‌هارینی مه‌یلی خه‌زان ده‌کات. بۆ نمونه فه‌ره‌نگی گه‌وره‌ی «سخن» که‌ له ئیتران پێگه‌یه‌کی به‌نرخ‌ی له‌ نیو فه‌ره‌نگه‌کاندا هه‌یه، به‌ری ره‌نج و داها‌تی تیمیک ۶۸ که‌سییه! (۴۶ نووسه‌ر و ۲۱ ویراسته‌ر و سه‌رویراستاریک). ئەو فه‌ره‌نگه‌ سالی ۲۰۰۲ له‌ کۆی هه‌شت به‌رگی ئەستوردا بلاو بووه‌وه.

پاش بلاو بوونه و هشی دهستیان لی بهر نه دا و به گه له کۆمه گی پیندا هاتنه وه، سه ره له نوێ هه لیا نپه رتاوت و ته قانديانه وه و سالی ۲۰۰۱ بهرگيكي پاشكۆيان لی زياد كرد به ناوی «فرهنگ ژيل سخن» (واته: پاشكۆي فرههنگي سوخه ن) كه به تاقي ته نيا نزيك ۶۰۰ لاپه ريه و له خوگري وشه داوه ريه كانی ناو هه شت بهرگه كه ی پيشوو و راست كردنه وه ی هه له كانی به ريه . (پيكي بگرن له گه ل هه ژماری نه و به ناو هه لانه ی ره خه نگر دۆزبونيه وه له پينج بهرگی فرههنگي زاره كیي موكرباندا!) ئيستاش كار له سه ره نه و فرههنگه هه ره نه پسا وه ته وه . نه وه ره وتی به ريو جیي فرههنگو سینه . ئايا كاك سه لاج و له شك ره كه ی (!) نه و بواره یان بو ره خساوه و نه و هه ره وه زه یان بو كراوه ؟ ئايا هاتی نه و هه له یان هه یه ده ست له كاری مه يدانی بو كۆكرده وه ی كه ره سه ته ی دارژتني بهرگه كانی داها توو بشۆن و به جیي نه وه بێن له سه ره را پیندا بینه وه و هه له وه په له ی بهرگه كانی به ری بسره نه وه ؟ یان خواخوا یانه خوا دهستیان بدات و به خت پشتیان تی نه كات و هیتیان له سه ستی نه دات و هه ره رۆژي هه رنه لای دنبا دیته به ك و هه تا گه رده لوولی گه ر دوون تیکه وه ی نه پینچاوه به شیک له ئاشته با ی دوو و گه وه ره ی لی وه چنگ خه ن . نه وه پا كانه بو هه له كانی فرههنگي زاره كیي موكربان نییه ؛ به لكو پی لیتان له حه قیقه تیکه كه حه ق نییه لانی كه م پسپۆران و مامۆستایانی شاره زای ره نجیك كه پیوسته له پینا و به ره مه هیتانی پرۆژه یه کی ناوه ادا به گیان بكیشیریت ، چا و بنووقیتن ، بی گومان له كوردستانی پانوبه رین و خه ملاو به جوو راو جوو ری دا بونه ریت و ره وتی ژبان ، ته نانه ت جوو ری كه شو هه وا و تیپه رینی وه ره زه كانی سا ل و تو یكل و كاكلی زا راوه و وێژه و ... كه به سه تان ره نگ ده نویتیت ، كار كردن له سه ره زمان ، به و ته مایه ی كه هه موو مه له بند و جوو رافیا كانی ولات بگریته وه ، ده سه تو یب به تال به كۆر قو له ی ئیقتیرستدا چوونه ، بو به فرههنگو س نه و با زنه ی جوو رافیا ی پرۆژه كه ی ته نگ كردو وه ته وه سه ره مه له بند یكی پر پیتوبه ره كه ت و له م ناوه شدا به شیاو ی مه يدانی پیندا ها تووه ، گوند بو تری لی نه كردو وه و گه ره کی شارانی شی ته قان دو وه ته وه . به م به را بییه وه ده چمه سه ره وشه ئاماره پینكرا وه كانی ناو یاددا شته كه ی مامۆستا عه زیزی مه لای ره ش :

یه کی پینج . م . عه زیز له فرههنگي كی ۵۵۳

لا په ره ییدا (بهرگی یه كه م) ته نیا و ته نیا یه ك وشه ی (ئاموور) ی دۆزبو وه ته وه كه به حیسابی نه و دل له پیناسه كه ی ناو ناخوا ته وه ؛ خو ناشی بلتین فرههنگي كی به و قیلله ته نه و تا قه مانا لیله ی تی كه و تو وه و باقییه كه ی گه ردی لی نه نیش تو وه . نه دی چۆنه مامۆستا ده ستی له خویندنه وه ی دوو رو دیتز به را وه ؟! بوچی هه ره قنیاتی به و وشه یه كردو وه كه بو قه زای رۆژگار مانا كه شی له قه له می فرههنگو س نه ده لا وه و له قامووسی «زه بیحی» وه رگه را وه و ئاماره شی پی كرا وه ؟ كه لم ده وی له لای زانی هه لكه وه ته «عه بدو پرره حمانی زه بیحی» بكۆخن ؛ بو یه ش م . عه زیز نالی پیناسه كه ی هه له یه و هه ره به «دل م لیتی ناو ناخوا ته وه» یه ك بریوبه ته وه ؛ هه ره نه وه نده ی ده رگایه کی بو بكریته وه كه زانیارییه به كه لكه كانی خو ی ، نه ك هه ره ته نیا له سه ره ئاموور ، به لكو له سه ره سه ریا کی ئامرا زه كانی جووتی به گا تی رژی نیتته ناو نه م به شه ی یاددا شتی كه وه كه بریا ره مانا ی تا قه یه ك وشه له یه ك كتیب راست كاته وه ؛ په نجی ه تا وس جوان نییه ، په روبا لی شی ده لپی به دانسته له به حه شتیپا بو ی چنراون و هینراون ؛ نه ی خو زیا م . عه زیز ، یان هه ره خویندنه واریکی تر ده ست ده داته نه م فرههنگه تا وسینه ، به ره وه ی سو مای چاوی له لیلا بیه کی وردیله دا نو قم كات و ئیتر لیلا یی بیینی و به س ، بكه ویتته سه ره سه رری حه شری ره نگان .

شه ش : ره خه نگر كه ده چیته سه ره بهرگی دو وه می فرههنگي زاره کی (پیتی بی) سه ره له نگو ره تیریک به تار بکییه وه ده نی و ده فه ره مو ی «به بو چوونی من نوو سینه كانی زۆریه ی له جه نابی مامۆستا له یلا ی وه رگرتو وه ، نه گه ر نا له هینده شویندا وا به زه قی نه ده كه وته نیو چالی بیتا گاییه وه» ! (رامان ، ل : ۸۷) له گه ل ریزم بو سه بوو ری خاتو له یلا ی هاو ژینی كاك سه لاج ، خو نه گه ره به راستی زانیارییه كانی خاتو له یلا به تا قی ته نیا بار ته قای حاسلی چه ندان سا ل گوندا و گوند كردن و دانیشتن له سای زانیاریی پیرانی كاك سه لاج بیت ، بیتشك ده بوو ئیستا به ده ردی م . عه زیز ده فه ره مو ی «په بکه ری ریزلیتانی له شاره كه ی خو ی بو دروست كریت» ! نه وه ك له سه ره چه ند هه له ی ناو فرههنگي كی ۵۹۴ لاپه ریه ی ته نافی بو رایه ل كری و رۆهیلریتته نیو چالی بیتا گاییه وه ؛ مامۆستا به و ریتی رسته ساز بییه وه «به بو چوونی من نوو سینه كانی زۆریه ی له

جهنابی ماموستا له یلای وه رگرتووه» ئیراد له رسته که ی کاک سه لاحتی ده گری که سیاسی هاوسه ره که ی کردووه! نازانم تا که ی قه له مبه دهستان و شترانانی کورد خویان له شه ره شار و شه ره زاراو و شه ره پارچان (باشوور، رۆژه لات،...) تهریک ناخه ن و تا که ی به ره له وه ی سووژن له چاوی خویاندا بیین، ده رزیله له چاوی یه کی دی رۆ ده که ن. یه کییک له پیرۆزییه کانی ئه و پرۆژه یه ی فره ه نگووس ئه وه یه که ده بیته به لگه و جیگه هاوار و دادیک بۆ شه ری خۆ ده ره یانه وه له قوری گه رامه ری داسه پاوی زمانانی سه رده ست. ئه گه ر هیچ نا و ته نیا و ته نیا هه ر له م ده لاقه وه به ریته به ر مه ددی نه زه ر هیشتا له قیمه ت نایه، به مه رجیک خۆیه هه مووشترانانی کورد به کاوه کاوی برینی خویان بزائن.

یه کی شه ش: ره خه نگر بۆ وشه ی «شه مال» ده فه رموی «ئه و بایه ی له باشووره وه (قیبله) را دی» هه له یه و به پیتی فره ه نگی خال، شه مال بایه که «له لای راستی قیبله وه دی»، لیشی زیاد ده کات «واته بای خۆئاوا»! هیچ مه علوم نییه ماموستا بۆ لای راستی قیبله که ی «خال» ی به خۆئاوا داناوه؟ بلتی شیخ محه مده دی خال ئه وه نده نازیره ک بووبی به مه به سستی «خۆئاوا» نووسیییتی «لای راستی قیبله»؟! هه ر ئه وه گریمان لای راستی قیبله بو به خۆئاوا، خۆم. عه زیز ده بو سه رنجی دابا که بایه کانی کوردستان به پیتی هه لکه وته ی جوگرافیا، بگره باوه ری ناوچه کان ده گۆردرین؛ ئه گه ر له هه ولیتر بای شه مال له خۆئاوا هه لده کات، هیچ مه رج نییه بگاته موکریانی و هه ر له خۆئاوا داگه ریت! ره خه نگر نسکویه کی دیشی بر دووه؛ ده لئی ئه م دوو رسته یه هه ر یه کن: «بای شه مال بایه که له باشووره وه دی» و «شه مال له قیبله وه دی»! به لام ئه وه ندی سه رنج نه داوه که رسته ی دووم له به شی «باوه ی» دا نووسراوه و مه به ست له و قیبله یه هه مان مال که ی خودایه! ده ی ئه گه ر ئه وه باوه ری خه لکی موکریان بیته، مالی خودا چلۆن بگوازینه وه خۆئاوا که به حیسابی م. عه زیز بای شه مالی لیوه دیت؟!

دووی شه ش: ره خه نگر بۆ وشه ی «بایشکیو» وه ک ئیرادیک چه ند وشه ی هاوواتای زیاد کردووه که نه تازهن و نه نه بیستراو و له زۆریه ی فره ه نکه کاند هاتوون. ده لیم ئه گه ر جه نابیان سووسه ی ئه م وشانه شی کردبا که ئه مانه یه هاوواتای «بایشکیو» ن، بلتی چ حه شریکی

پتی کردبا؟! بیته ک، دیکلۆک، بووکک، بووک، زیتکه زه لام، زیتکه سلام، سیتکه سه ران، قنچه که سلاو، قلینچه که سلام و... تاد.

سیتی شه ش: بۆ مانای وشه ی «برینگ» که به هه له ی له قه له م داوه و «جه و» ی له جی داناوه، هه میسان م. عه زیز له بییری چوو ته وه که له موکریان مالانی هه ولیتر نابردریته وه! ئه وه فره ه نگی زاره کیی هه ولیتر نییه. باقیی زانیارییه کانیسه له سه ر برینگ هیچیان نابنه به لگه ی دابرینی خه لکی موکریان له وشه ی «برینگ» و ته کدانه لای وشه ی «جه و»! کوردستانی به خشنده یه کییک له به ره که ته کانی هه ر ئه وه یه که زمان له زاویتی خۆیدا ده یان په لی هاویشته وه. له وانه یه بۆ شتییک له چوار شوینان، چوار وشان هه بن که هیچیان تای هیچیان نه بن و لیک نه که ن؛ کتکی سنه و پشیله ی بۆکان (*) هه رتکیان ده میاویین! ئه وانه شتن به دوو ناوه وه، به لام ناومان هه یه به چه ند ماناوه؛ «بۆل» له مه له بندیک «ده نکی تری» یه و له مه له بندیک تر «تلکی تری» و له لایه کی تر «هیشوو»! سه یر ئه وه یه کردنه وه ی ئه و گری کۆیره یه مه گه ر به هه للاجیکردن و ره گوریشه دۆزینه وه ی ناوه که ده ست بدات، ئه ویش بۆ به ده ختی «بۆل» هه ر سنی پیته و ده رکه ی هه للاجیکردنیسه کلۆمه! ئیتر م. عه زیز چ نه خشه رییه کی هه یه بۆ ئه وه ی به شیکی کوردستان ده ست له بۆل به واتای تلک هه لگری و بیته سه ر دینی لایه کی تر، یان به پیچه وانه وه، هه ر خۆی و خوا ده زانن!

چواری شه ش: بۆ وشه ی «بز» یش دیسان چرگه ن و به نده نه کانی موکریانی جی هیشتوو و کوره گه لی ده شتی هه ولیتری خۆشه ویستی قه له پیچ کردووه و موکریان بگره و هاتم! ئه و پیکگرتنه ی ماموستا له مه عبه بن بزنه گه لی موکریان و هه ولیتردا ئه گه ر له جیتی خۆی و وه ک وتاریکی لیکۆلینه وه یی له بابته ئاژه لانه وه بوایه و زۆر له وه ش به ربلاوتر و وردتری دارشته با، بۆ گومان زۆر به که لک و پیویست بوو، به لام «زانست ده بی حورمه تی راگیرئ و له جیتی خۆی نه ترازئ» (٤)، زیاتری لئ نادویم.

پینجی شه ش: بۆ وشه ی «بنه» ش دیسان له کویتستانه کانی موکریانه وه قه له مازی داوه ته ده شتی هه ولیتر و راوچی ته راندوو و گای بنه ی له بنه په ستاو تووه! هاوپیته بونی دوو وشه کوا ده بیته به لگه ی سه لینه ری یه ک واتابونیان! به سه تان وشه ی له م

بایه ته مان ههن که مانای جیاواز هه لده گرن؛ پان (هم) سهرووی ئه ژنویه و هم میگه له مالآت، توو (هم) دهنکی گوله به روزهیه و هم شوات، گاز (هم) قه پاله و هم ههرا، خال (هم) خوشکی دایکه و هم نوقتهی سه رپوخسار) و...؛ ئه «بنه» ئه گهر «حه شارگه ی راوچی» ش بوو و «ناوه راستی گیتره» ش بو دهبه به بیانوی دووله تکردنی، زولفه قاره که ی عه لی له سه ر راگرین هه تا هه ر یه کیانی لی به خاوه ن که یین؟!

شەشی شەش: وشە ی «بەن» یشی هە تا دەشتی هە ولێر بە دووی خۆدا راکیشاوه!

حه وتی شەش: ره خه گر وشه ی «به یار» ی له «بووره» هه لا وار دووه و سالیکی مه ودا خزاندووه ته مابه بینانه وه؛ ده فهرموئی به یار دووسال و بووره سالیکی نه کیتراوه؛ به داخوه نه شیکوتوه له کوئی کوردستان؟ له موکریان هه ر که س به و مانایه وه له بووره و به یار پروانی زور زوو له لایه ن بنکه ی پاراستنی ژینگه وه له کونه ره ش ده په ستیودری! چونکه لیتره که س مافی نییه بووره و به یار بکیتیت.

هه شتی شەش: بو وشه ی «بیعار» ده فهرموئی «بی شه رم» هه له یه و «چه توون و هارو هاج و مله پور» دروسته! به لام زور مومکینه پیاویکی بیعار مله پور نه بی؛ مله پور (مل + هور، به واتای ئه ستور) یان ملئه ستور ئاوه لئاوی پیاوی به هیزی زورداره (به جه سته، یان پله و پاره). بیعار ده بیته که سیک که له کردنی کاری ناحه ز و نه شیوا نه پرینگیته وه، جا چ به ملی باریکه وه و چ ئه ستور هه ر بیعارییه! ته نانه ت ده کری کابرای بیعار چه توون و هارو هاجیش نه بی؛ داوینته ری مالانگه ری شه وره ویش هه ر بیعاره و له وانه شه زور هیدی و به خشکه بخوشی!

حه وت: م. عه زیز چه ند لا په ره یه ک له ٤٤٠ لا په ره ی به رگی سییه می فه ره نگه ی زاره کیی موکریان (پیتی پی) هه لده داته وه و چه ند ئیرادیک ده گری:

یه کی حه وت: له وشه ی «پار» دا که م سه رنجیان و نه دیتنی «ویرگولیک / فاریزه یه ک» ماموستا عه زیزی هه له ته کردوه. فه ره نگه که ده لی «سالی پیش، سالی رابردوو»، ماموستا ده فهرموئی ئه وه ده کاته پیراره که! خالبه ندی رازینه ره وه ی ده ق و کلیلی دروستخویندنه وه ی مه تنه، ده بی فیری بین.

دووی حه وت: بو «پاک له پاک» ده فهرموئی

«بیحیساب» دروست نییه و «هیچ له هیچ» راسته. (هه رتکیشیان له فه ره نگه که دان). دووتر ده فهرموئی نووسه ر پاک له پاکی شی نه کردوه ته وه و ده که ویتنه شیکردنه وه ی و ده فهرموئی ئه وه زوتر له کایه ی «که لایانی» دا ده گوترا، هه رچه ند ئه گه ر له هه ولێر هه ر له که لایانی شدا گوترا بی مانا که ناگوپیت، نازانم ئاخو به راستی له هه ولێر ئه م ده سته وشه یه سندی له پی خراوه و له پال که لایانی داندراوه، یان نا، به لام له موکریان ده سته وشه یه کی گه رۆکه و سه ر به مالی چه رچی و راوچی و چۆدار و ماموستا... تاد ده کات، هه روه ها له میتشین و ده ستین و گوپین و چی و چیشدا به سه ر زارانه وه یه.

سیتی حه وت: وشه ی «پشته ک» یشی بر دووه ته وه پشت مالی هه ولێر!

چواری حه وت: بو وشه ی «پۆ» هه میسان ره خه گر سه رنجی نه داوه ته خالبه ندی و هیمای «دژ» ی به دی نه کردوه و «تان و رایه ل» ی به واتای پۆ داناوه! دوانه ی تان و پۆ هینده به سه ر زارانه وه یه، به تابه ت له جیهانی سیحراوی و پێژده دا، که که م که س هه یه گیری تییاندا بیت، که چی ماموستا کردوونییه ته کلیلی کردنه وه ی ورده باسیک به رووی کتیه که ی خۆدا؛ «خورجه یه ک». له خوام ته له به ته مه ن مه ودا ی بدات و ده یان به ره می به پیتری دیکه ی لی بکه ویتنه وه و کتیبخانه ی کوردی پی خه نی بیت.

پینجی حه وت: وشه ی «هه پۆ» یه کییک له و ده گمه ن و شانه ی نیو فه ره نگه که یه که شانازی ئه وه ی پی براوه وینه که شی له ژیره وه دانریت، که که ره سته یه کی دارینه. که چی م. عه زیز بر دووی له هه ولێر ئاسناوی کردوه و دایناوه! له حالیکدا ئه و وینه یه نه کی شراوه ته وه و له خودی که ره سته که هه لگیراوه! ره خه گر ده فهرموئی باوه ر به و که ره سته یه مه که ن، من ده لیم ئاسنه! (کابرایه ک چو بو لای مه لا نه سه رددین، کوتی ئه و که ره تم به ئه مانه ت بده یه شه غره یه کی پی دینمه وه. مه لا که دلی پیوه نه بوو بیداتی، کوتی له مال نییه. کابرا له رویشتندا بوو، زه ری که ره که له ته ویله وه هات! وه رسوراوه و چاو پیکی ماناداری له مه لا کرد. مه لا هه لیدایه: یانی تو باوه ر به و که ره ده که ی، باوه ر به من نا که ی؟!)

شەشی حه وت: ره خه گر ئیراد له ده مپان بوونی «پیمه ره» ده گری و ده فهرموئی «ده می باریکه و پان نییه!» (رامان، ل: ٩٠) دیاره باریکی و پانی دوو

نه‌دازه‌ی نيسبېن و ده‌بې بنه‌مايه‌کمان بېې بۆ وه‌ی پانی و باریکی پې دیاری بکه‌ین، به‌لام بېچاویښی بن کام پېتمه‌ره‌ی رقه‌ل هه‌یه له‌و موکریانه بایې نه‌ونده پانه که له پروت هه‌لبې به ده‌می پیشه‌کان و بزارچن بلتېی باریک!

هه‌شت: ره‌خنه‌گر ده‌گاته به‌رگی چواره‌می فه‌ره‌نگی زاره‌کیی موکریان (پیتی تی) و له‌سه‌ر چهند لاپه‌ره‌یه که له ۵۶۶ لاپه‌ره‌ی نه‌و به‌رگه له‌نگه‌ر ده‌گرئ:

یه‌کی هه‌شت: بۆ وشه‌ی «ته‌رس» که له موکریان به پیسایې نه‌سپ و یه‌ستر و ماین ده‌گوتړئ و «ته‌رسه‌قول» به هی گویدرئ، ره‌خنه‌گر تیبینیه‌کی نووسیوه، که یاره‌بېی وا بیت!

دووی هه‌شت: بۆ وشه‌ی «دارته‌ون» ره‌خنه‌گر ئیراد له هه‌ژماری داره‌کان ده‌گرئ و ده‌فه‌رموئ وه‌ک نووسه‌ر ده‌لئ چوار دار نین و پینجن! دواتر وه‌ک فه‌ره‌نگه‌که ده‌یانئیرئ و «دارگورد»، یان به ناوی پینجه‌مین دار لئ زیاد ده‌کا. نه‌گه‌ر م. عه‌زیز په‌له‌ی نه‌کردبا و له‌گرئ قامکیتک خوارتری روانیبا، له‌وانه بوو بیانکاته شه‌ش دار! چونکه فه‌ره‌نگنوس نه‌ک هه‌ر دارگوردیشی باس کردوه، به‌لکو باسی «پاشدار» یش ده‌کات که ده‌که‌وتته پشت دارگورد، به‌لام دارگورد و پاشدار دوو دارن جودا له چوارچپه‌ی سه‌ره‌کی دارته‌ون. لانی کهم له‌و موکریانه وان که «ده‌ست و که‌رکیتی کچی نازداری هه‌وشاری نه‌با/ چۆن ده‌پرازوه به‌ قالی شار و بازاری سنه! (هېمن موکریانی)» (۵)

سیتی هه‌شت: بۆ وشه‌ی «تیر» که م. عه‌زیز وه‌ک زانیاریه‌کی نوئ نه‌وه‌ی لئ زیاد کردوه گۆبا «کاتی خۆی بووک له بریتی سه‌ندوو که له‌گه‌ل خۆی ده‌برد و بارگه و بوخچه‌ی خۆی تی ده‌کرد»، نه‌گه‌ر سه‌رسه‌ره‌کیش بئ، چاویکی به‌ نمونه‌کاندا خشاندا وه‌به‌رچاوی ده‌هات که له نمونه‌ی سبیه‌میندا نه‌و زانیاریه‌ دانراوه و نوئتراوه که تیر هه‌ر بۆ جوانی نه‌بووه، به‌لکو بارگه و بنه‌شی پې گوئزراوه‌ته‌وه! «چهند یه‌غدان و سندوو و تیر و جه‌وال له خشل و خه‌ملی دور و یاقووت و ... دارمال بوون». (فه‌ره‌نگ، به‌رگی دووم، ل: ۴۷۸) باقیی زانیاریه‌کانی به‌جین.

چواری هه‌شت: بۆ وشه‌ی «جگ» یش وازی له موکریان هیناوه و پیتی پېته‌ناوه‌ته‌وه بۆ هه‌ولتیری دیرین، وه‌ک بلتېی جگی موکریان له‌وی کار ناکات!

پینجی هه‌شت: بۆ وشه‌ی «چله» ش هه‌میسان ره‌خنه‌گر تاسه‌ی به‌ سال و مانگی ده کویتسانی نه‌شکاوه و پروی ناوه‌ته‌وه گه‌رمین. ره‌نگه نه‌وانه‌ی ماموستا ناماژه‌ی پې کردین، هیچی هه‌له نه‌بن، به‌لام هیچ پېته‌ندیه‌کی به موکریانه‌وه نییه و ناگرئ چله‌کانی موکریانی پې بکرئ به سی!

نۆ: ره‌خنه‌گر ده‌گاته دوا به‌رگی لای خۆی، که به‌رگی پینجه‌می فه‌ره‌نگی زاره‌کیی موکریان (پسته‌کانی ح و خ) یه و چهند لاپه‌ره‌یه که له ۶۱۰ لاپه‌ره‌ی نه‌و به‌رگه هه‌لده‌داته‌وه:

یه‌کی نۆ: ده‌فه‌رموئ له چهند شوئنان پیتی «ع» کراوه به «ح» و چهند نمونه‌یه‌کی ششی دۆزیوه‌ته‌وه و برووسکه‌ناسا به‌سه‌ریاندا تپه‌په‌ریوه! نه‌گه‌ر ره‌خنه‌گر نه‌یکراوه له‌ونده زیاتر وردبیتته‌وه، نه‌وه من به‌ره له‌سه‌ر «ع» و «ح» بیان هه‌لده‌ده‌مه‌وه و عه‌زیز ده‌که‌م له چهند شوئنان نییه و له زۆر شوئنانه! فه‌ره‌نگی زاره‌کی ناوی خۆی به خۆیه‌وه‌یه‌تی، نووسه‌ر له تو‌مارکردنی قسه‌ی خه‌لکی له چوارچپه‌ی نه‌و کتیبه‌دا مافی نه‌وه‌ی نییه پیت و وشه‌یان لئ قت کات، یان پروا و بۆچوون و قسه‌ی خۆی ده‌ زاریان نئ. بۆ زانیاریی زیتیری م. عه‌زیز ده‌لیم به‌شیتی زۆر له دانیشستوانی موکریان «ح» به «ع» ده‌رده‌برن؛ نه‌وه ره‌نگه گرینگترین بابه‌تی ناماژه‌پیکراوی ناو نه‌و یادداشته‌ی ره‌خنه‌گر بیت که هه‌لگری توژینه‌وه‌ی زانستیه، به‌لام نه‌و سووکه‌له له‌نگه‌ریکیشی له‌سه‌ر نه‌گرتوه و ویناچی هه‌ر به‌وه‌شی زانیبیت که له موکریان هه‌شیمه‌تیکي زۆر وا ده‌دوین. وه‌ک چۆن به‌ ئاشکرا «خ» و «غ» له «باغ/خ» دا ته‌رازن و وه‌ک چۆن «د» و «ت» له «مه‌باد/ت» دا پیک نامۆ نین، ته‌نانه‌ت «ت» چهل وایه به‌ره و «ع» شان شل ده‌کات. نه‌م بابه‌ته ده‌گه‌من و نامۆ نییه و هه‌ر تاییه‌ت به‌ زمانی کوردیش نییه، فارسه‌کانیش «ه» و «ح»، «ق» و «غ» لیک ده‌ده‌ن، نه‌ک هه‌ر خه‌لکی ره‌شوکی و نه‌خوئنده‌واران، به‌لکو بلیمه‌ته‌کانیشیان. نه‌وه به‌رله‌وه‌ی هه‌له بیت، هه‌وینی لیکۆلینه‌وه‌یه‌کی زمانه‌وانییه و حه‌تمه‌ن هه‌یه‌کانی له لای خواه‌ن‌رایان ئاشکرایه. بلتېی م. عه‌زیز تا ویتستا جاریک له جارن هه‌ستی به‌ به‌یت و باو و به‌ند و هه‌یرانی موکریان زاخاو نه‌درابئ و گوئچکه‌ی به‌و گوړانی پیتانه ئاشنا نه‌بووی؟ خو کۆکه‌ره‌وانی خۆی و بیانییش نمونه‌یان زۆر به‌ ده‌سته‌وه داوه و ناشئ ویتزه‌وانتیکي کورد

چاوی پێ نهکه وتیبێت؛

سوارێک هاتوو به نادری
کهس نییه چهکانی لێ وهرگری
خان دهپرسێ ئهوهه کتیه؟
خان، ئهوه عهززهتی خدری (٦)

*

کتی بوو له بیلالی عه بهشییه
به فرمانی خوشه وستی ره بیهیه (٧)

*

ئهتوو به من نالیتی قسهی راستیه
کاری ئهنگۆ له کن ئاغای خۆتان هه موو
غه یانه تییه (٨)

*

قیله وقاج تیره نندازی ده کرد و دهنگی غه دهنگ و
سه دای بلتیهی گهروهشین ده بۆوه بلاوه (٩)

*

مامزهگ پهیدا بوو، ئهو بوو گه وری هه رکیبان
سیتسه ت کهسی ده گه له، هه مووی عه بله و
هیچنه زان (١٠)

*

عیشاره تیان کرد سه عید چۆته سه نگه ری
ده ستیکی شیر و تیره، ده ستیک له سه ر
خه نجه ری (١١)

م. عه زیز ته نانه ت نه یکه راوه پیتسه کی فه ره نه نگه کان
وه خوتینیت، یان هه ر وای دانه ناوه پیتوستی پیتان بیت،
سه باره ت به ره وتی کار و ئامانجی کاره که وردیله
زانیا رییه ک ده ست خات، ده نا بی گومان نه ئه و، ئه و
زه حمه ته ی وه به ر خۆی ده نا که چاو و جه سه ته ی ماندوو
کات و خۆ له قه ره ی هه لده نه وه ی چه ندان جیتگی ئه م
فه ره نه نگه هه لبه سویت و نه ئه منیش ناچار ده بووم وه ک
به جیه تیانانی ئه رکی خوتینه ره وه یه کی کورد، سه ری باقیی
خوتینه ره وانی هاو پیم به ی شینیم؛ بۆخۆی ده فه رموی
«... ره نگه ماموستا (کاک سه لاج) بۆخۆشی له
پیتسه کییه کاندانا ماژه ی بۆ کرد بیت، که چی له به ر
زۆریان، چاو و جه سه ته م ماوه یان نه دام خۆم له قه ره ی
خوتینه نه وه یان هه لبه سووم!» (رامان، ل: ٩٣)

دووی نۆ: ره خنه گر بۆ وشه ی «خو پیتز» و
«خه رمانلوغه» ش چووه ته وه ده شتاییه کانی هه ولیر!
هه: م. عه زیز له کۆتایی یادداشته که ییدا باسی

فه ره نه نگه که ی خۆی ده کات که به داخه وه بۆی چاپ
نه کراوه. هیوادارم ئه و فه ره نه نگه ته واو نه فه وتابی و
رووناکی ببینیت. کوردستان به و ره نگاله ییبوونه وه ی
بووه ته به حه شتی زمان و زاراوه و پیتوسته خه م بۆ هه موو
ناوچه و مه لبه نده کان بخوری و فه ره نه نگه و شانی هیچ
لایه ک به سووکی سه یر نه کری و سامان و گه نجینه ی کورد
به دلێکی فره وانه وه پیا رتیزی، هه روها ده فه رموی
«ئه گه ر سه یره ی دیده و ته وژی جه سه ته م له بار بوونا یه،
ژماره ی لاپه ره ی نووسینه کان بی گومان بار ته قای نه وه تی
ده کرد». (رامان، ل: ٩٣) و پیرای هیوای له شساغیم بۆ م.
عه زیز؛ ده بی بلتیم پرۆژه ی فه ره نه نگه زا ره کیی مو کریان
که تا ویتسا شه ش به رگی (پیتسه کان) لێ بلاو بووه ته وه و
هه ر به دوو ییدا دی، هه لده گری نه ک نه وه ت لاپه ره، به لکو
نه وه ت وتاری تیروته سه لی له سه ر بنووسری. ئه و خه رمانه
هه ویینی سه دان وتار و یادداشت و ره خنه و... تاد له خۆ
گرتوه. به ره که تدار بی.

په راویزه کان:

- ١- هه ندیک له وشه، بگه ره رسته ی ماموستا عه زیزم
تیتچاندووه ته وه، خوتینه ره وه ی ناسایش، به مه رجیک یادداشته کی
م. عه زیزی خوتیند بیته وه، ده یان ناسیتته وه.
- ٢- نه ده بیاتی زا ره کیی مو کریان- به شی مندالان، به رگی
دووم، سه لاج پایانیانی، پیتش بار، بلاوکه ره وه نووسه ر، ل: ٣ و
٤: ٢٠١٣.
- ٣- نه ده بیاتی زا ره کیی مو کریان- به شی مندالان، به رگی
یه که م، سه لاج پایانیانی، بلاوکه ره وه نووسه ر، ل: ٧٣؛ ٢٠١٣.
- ٤- قسه له نا به جی زا یه مه که، با زولمت له زانست نه کردین!
(قابووسنامه، عونسوروله عالی که یکاوسی کو ری وه شمگیر،
بلاوکه ره وه ی علمی و فرهنگ، ل: ٥٢؛ تاران ١٣٨٢)
- ٥- ته ونکردن تا ئه م دواییا نه ش سنعاتی به رچاوی لادیه کانی
مو کریان و به تاییه ت به شی هه وشار بوو. فه رشی هه وشار ناوبانگی
نیوده و له تی هه یه.
- ٦- توحفه ی موزه فه رییه، گردو کۆی ئوسکارمان، هیتمن
مو کریانی (هیتانه سه ر ریتنوسی کوردی)، ده زگای نارس، چاپی
دووم، ل: ١٤٣، هه ولیر؛ ٢٠٠٦.
- ٧- توحفه ی موزه فه رییه، ل: ٤٥٠.
- ٨- توحفه ی موزه فه رییه، ل: ٢٨٣.
- ٩- گه نجینه ی به یتی کوردی، قادر فه تاحی قازی، ده زگای
نارس، ل: ٤٦٠، هه ولیر؛ ٢٠٠٧.
- ١٠- گه نجینه ی به یتی کوردی، ل: ٣٤٤.
- ١١- گه نجینه ی به یتی کوردی، ل: ٣٤٥.